

Стефанъ Карагйозовъ¹⁾). Караджата, макаръ че билъ тежко раненъ, изгледалъ го съ презрение и нищо не му отговарялъ. Карагйозовъ продължавалъ да му говори и настоявалъ на своето, като му казвалъ, че той билъ въ състояние да издействува неговото освобождение. Тогава войводата забравилъ ранитѣ и кипналъ:

— Ти, както виждамъ си по-турчинъ отъ турцитѣ. Махай се отъ очитѣ ми. Иди търси други жертви да предавашъ въ турски ржце. Щастие било за тебе, та паднахъ раненъ, за да не мога да заколя нѣколко такива изедници като тебе . . .

Другъ единъ народенъ изедникъ — стоящъ не по-долу отъ Карагйозовъ — Хаджи Иванъ Масж, отишелъ при затворенитѣ и измжчени възстаници въ затвора и започналъ да се гаври съ тѣхната участъ. Тупалъ ги по гърба и имъ се надсмивалъ като казвалъ съ високъ гласъ: „Този ще стане паша; този — аскеръ паша; този — министъръ на бесилото; този пъкъ — вали паша и пр.

Сетне, като имъ нахлупвалъ калпацитѣ на очитѣ, удрялъ ги по лицето и по окървавенитѣ и подути отъ бой рани. Така отплащали нѣкои

¹⁾ Киро Тулешковъ, Чорбаджията Ст. Карагйозовъ и неговия приятелъ въ с. Церова курия. В-къ „В. Търново“, год. XV. бр. 17 и 20. В.-Търново, 1938.